

έσβ. (Μανδαμάδ. Συκαμν.) άστοιβία Εϋβ. (Αύλωνάρ.) άστοιφία Εϋβ. (Άνδρων. Κουρ. Κύμ. Όξύλιθ.) άστοιφγὰ Εϋβ. (Όκτον. Όρ. Στρόπον.) άστοιθγὰ Βιθυν. άστοια άσ. Ρόδ.

Έκ του ούσ. άστοιβή κατά τὰ εἰς - ξά ὄν. φυτῶν.

1) Άκανθῶδες φρύγανον τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου τῆς άξεως τῶν ροδανθῶν (poterium spinosum) διαφόρων οικιλιῶν ἐνθ' άν.: Παροιμ. Στὴν άστοιβγὰ νερὸ μὴ χύνης μὴ δαπάνα ματαιῶς) Ἰος Ἀπ' τ'ν άστοιβγὰ δὲ γάνιν κατάρτ' ἐπὶ ἀδυνάτων) Λέσβ. Συνών. άστοιβή, άστοιβίδα, φάνα, πλάνη. 2) Μεταφ. ἡ ἔχουσα πολὺ σγουρά Μαλλιά, ἐπὶ γυναικὸς Εϋβ. (Κουρ.) [**]

άστοιβερός ἐπίθ. Εϋβ. (Αύλωνάρ.) στουβερός Εϋβ. Κύμ.) άστοιφερός Εϋβ. (Κουρ.)

Έκ του ούσ. άστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ό κατάφυτος ἀπὸ άστοιβές ἐνθ' άν.: Ἐν ἔχει άξία τὸ χωράφι, ἕνα άστοιφερὸ εἶναι Κουρ. Συνών. άστοιβιδερός. Πβ. άπηφανερός.

άστοιβή ἡ, στοιβή Κύθηρ. Κῶς στουβή Μεγίστ. στοιβή Ἀθῆν. άστοιβή σύνηθ. άστ'βή πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. άστοιή Κάρπ. Κάσ. άστοιφὴ Κάρπ. Κῶς Σέριφ. άστοίβη Ἀθῆν. Κύπρ. Σῦρ. — Κορ. Ἀτ. 4, 711 — Λεξ. Περίδ. 471 άστοιβὸς ὁ, Θράκ.

Έκ του άρχ. ούσ. στοιβή.

Άστοιβγὰ 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' άν.: Ἀσμ.

Ἡ άστοιβή θέλει νερὸ κ' ἡ λεύκα τὸν αέρα Αἴγιν.

Ἀν κάμ' ἡ άστοιβή δαβρὶ κὶ άσπάλαθας κοντάρι, τότες κ' εὐὸν ἀνήμενε ἀντρας πῶς θὰ σὲ πάρη (δαβρὶ = ραβδί) Πάτρ.

άστοιβίδα ἡ, στοιβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 — Λεξ. Πρω. στεβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 άστοιβίδα Κρήτ. (Βιάνν. Λατοίδ. Μονοφάτσ. κ.ά.) Νίσυρ. άστοιφίδα Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κρήτ. (Κυδων.) Πελοπν. (Μάν.) Χίος.

Έκ του ούσ. άστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ἰδα. Τὸ στοιβίδα καὶ παρὰ Βλάχ.

Άστοιβγὰ 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' άν.: Φρ. Λουφάζετε σὰν τοσὶ τρουλλίτες 'ς τὴν άστοιβίδα Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Άστοιφίδα μαλλιαρὴ | πίνει νερό, δὲν κατουρεῖ (ἡ ὄρνις) Κάτω Παναγ. || Ἀσμ.

Νὰ τρώς τοῦ σκοίνου τὸν καρπὸ | καὶ τὸ' άστοιβίδας τὸν ἀθὼ Βιάνν.

Κρῖμα 'ς τὸν ἄσπρο σου λαιμὸ νὰ παίξ' ἀδιφεγίδες κ' ἐγὼ νὰ ξημερώνωμαι ἀπάνω 'ς τὸ' άστοιβίδες Κρήτ.

Ἀν κάμ' ὁ μέρμηγκας ἀβγὸ κ' ἡ πέρδικα γεράκι κ' ἡ άστοιφίδα γιασεμί, τότε θὰ 'ρτῇ ὁ Τσολάκης Χίος.

άστοιβιδάκι τό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Υποκορ. τοῦ ούσ. άστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - άκι. Μικρὰ άστοιβή. Συνών. άστοιβίδι, άστοιβίτσα.

άστοιβιδγὰς ὁ, Κρήτ. (Λατοίδ.) άστοιβιδές Ἰκαρ. Κρήτ. (Σέλιν.)

Έκ του ούσ. άστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - γὰς.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ άστοιβίδες Ἰκαρ. Κρήτ. (Λατοίδ. Σέλιν.) Συνών. άστοιβιδῶνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Σητ.) Χίος.

άστοιβιδερός ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν.) άστοιφιδερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Έκ του ούσ. άστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ό κατάφυτος ἀπὸ άστοιβίδες Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. άστοιβερός. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβιδερὸ καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Βιάνν.)

άστοιβίδι τό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Υποκορ. τοῦ ούσ. άστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἰδι.

Μικρὰ άστοιβή. Συνών. άστοιβιδάκι, άστοιβίτσα.

άστοιβιδόκαρπος ὁ, Κρήτ. (Έμπαρ. Λατοίδ.)

Έκ τῶν ούσ. άστοιβίδα καὶ καρπός.

Ό καρπὸς τῆς άστοιβῆς: Φρ. Τὸν άστοιβιδόκαρπο δὰ πουλήσῃ (εἰρων. ἐπὶ πτωχοῦ) Λατοίδ. || Ἀσμ.

Μέρμηγα, πρωτομέρμηγα, μέρμηγα τῷ μερμήγω, πᾶρε τὰ γεννημένα σου καὶ τὰ ἀγέννητά σου κὶ ἄμε 'ς τὰ ὄρη 'ς τὰ βουνὰ νὰ κάμης τὴ φωλγὰ σου, μὲ τὸν άστοιβιδόκαρπο νὰ βγάνης τὴ χρὸνιά σου (ἐπφδ.) Ἐμπαρ.

άστοιβιδος ὁ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,226.

Μεγεθ. τοῦ ούσ. άστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ος.

Μεγάλη άστοιβή. Συνών. άστοιβιδούκλα.

άστοιβιδούκλα ἡ, Νάξ.

Μεγεθ. τοῦ ούσ. άστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ούκλα.

Άστοίβιδος, ὁ ἰδ.

άστοιβιδῶνας ὁ, ἀμάρτ. άστοιφιδῶνας Χίος (Καρδάμ.)

Έκ του ούσ. άστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ῶνας.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ άστοιβίδες. Συνών. άστοιβιδγὰς.

άστοιβίτσα ἡ, ἀμάρτ. άστουβίτσα Σάμ.

Υποκορ. τοῦ ούσ. άστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἷτσα.

Μικρὰ άστοιβή: Αἰνιγμ.

Άστουβίτσα φουντουτή | χέζει κὶ δὲν κατουρεῖ (ἡ ὄρνις). Συνών. άστοιβιδάκι, άστοιβίδι.

άστοιβόρριζα ἡ, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τῶν ούσ. άστοιβή καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς άστοιβῆς.

άστοιβωπὸς ἐπίθ. Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ του ούσ. άστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ωπός.

Ό ἔχων άστοιβὰς, ἐπὶ ἀγροῦ Νάξ. (Άπύρανθ.): Χωράφι άστοιβωπό. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβωπή Ἰκαρ. Μύκ. Ἀστοιβωπό Ἀνδρ. (Κόρθ.) Σῦρ.

άστοίχειωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. άστοίχειουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.

Έκ του στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοίχειωτός <στοίχειώνω.

1) Ό μὴ κατεχόμενος ὑπὸ στοιχειοῦ, ἐπὶ οἰκίας ἐνθ' άν.: Ἀστοίχειωτο γεφύρι - πηγάδι - σπῖτι Λεξ. Δημητρ. Σπίτ' άστοίχειουτου Ζαγόρ. Μακεδ. 2) Ό μὴ μεταβληθεὶς εἰς στοιχειὸ Λεξ. Δημητρ.

άστοίχητος ἐπίθ. ἀμάρτ. άστοίχ'τους Ἰμβρ. Μακεδ. άστοίχιστος Λεξ. Μπριγκ. άστοίχ'στους Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ του στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιχητός <στοιχῶ.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐμισθώθη ὡς ὑπηρέτης ἡ ὑπάλληλος ἐνθ' άν.: Δὲν ἀφῆκε κανένα πιδὶ τ' άστοίχ'του, οὔλα τὰ στοίχ'σι Ἰμβρ.

άστοκκάριστος ἐπίθ. σύνηθ.

Έκ του στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοκκαριστός <στοκκάρω.

Ό μὴ διὰ στόκκου πληρωθεὶς, ἐπὶ τῶν μεταξὺ δύο προσηρμοσμένων ἀντικειμένων μενόντων κενῶν, τῶν ἀρμῶν,

